

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θόδης Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εικόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Πάντες ἡγέρθησαν καὶ ἴσταντο ἀκί-
νητοι καὶ τρέμοντες, διότι ἡ ἐμφάνισις
τοῦ οἰκοδεσπότητος ἐδείκνυε τὸ φρικαλέον
τῆς καταστάσεως. Πρῶτος ὁ Ῥοβέρτος
συνελθὼν εἶπε, προλαμβάνων τὸν γέροντα:

— Μὰ, πατέρα, σήμερον ἐβιάσθητε πολὺ,
δὲν ἦτο ἀκόμῃ ὥρα. Ἀλλὰ καλλίτερα, κα-
θὼς εἴμεθα ἐδῶ ὅλοι θὰ καταβῶμεν μαζί.
Ἡ καλὴ μου ἀδελφὴ θὰ μου κάμῃ τὴν
χάριν νὰ μου παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της
μόνον διὰ σήμερον, νὰ σὰς δώσω ἐγὼ τὸν
τόν βραχίονά μου.

Εἶχε δὲ ἡ φωνὴ τοῦ νέου λυπηρόν τι
τοσοῦτον ὅξυ, ὥστε ἡ Ἀντωνία ἐδάκρυσε
διανοομένη ὅτι ὁ ἀδελφός της ἔμελλε
ὑστάτην ἤδη φορὰν νὰ περιπατήσῃ ἐν τῷ
κήπῳ καὶ τρόπον τινὰ νὰ τον ἀποχαιρε-
τίσῃ, ὑποστηρίζων τὸν γηραιὸν πατέρα
του, οὐδὲν ὑποπεύοντα περὶ τῆς δεινῆς
τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ἰνα δὲ μὴ
ἀποκαλυφθῇ ἡ συγκίνησίς του ἐὰν ὠμίλει,
συνήνεσεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀδελφοῦ
κατανεύσασα ἀπλῶς.

Ὁ γηραιὸς πατὴρ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ βραχίονος τοῦ Ῥοβέρτου, κατήρχετο
τὰς βαθμίδας τῆς μαρμαρίνης κλίμακος
βραδέως, ὁμιλῶν κατὰ τὸ σῶνθος περὶ
τῶν χημικῶν ἐργασιῶν εἰς ἃς εἶχεν ἀσχολ-
ηθῇ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Ἡ θεία Ἰσabelle ἐβρυχήθη καὶ φράτ-
τουσα βιαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν
χειρῶν της ἀνεφώνησεν:

— Ἀντωνία μου, δὲν θὰ εἰμφορέσω
νὰ ζήσω ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστύχημα.
Ἄχ! Ῥοβέρτε μου, παιδάκι μου! δὲν

τὴν θέλω τὴν ζωὴν μου! Νὰ τον συλλά-
βουν ὡς κακούργον καὶ νὰ τον φυλακί-
σουν! Ῥοβέρτε μου!

Μάτην ἡ Ἀντωνία προσεπάθει γονυ-
κλινῆς νὰ τὴν παραμυθήσῃ! καὶ αὐτὴ
οὐχ ἤττον χρίζουσα παραμυθίας.

— Ὅχι! ἐκραύαζεν ἡ γηραιὰ κόρη, ὅχι!
ἂν μού τον πάρουν θὰ πάγω καὶ ἐγὼ
μαζί του, μαζί του ἔς τὴν φυλακὴν!

— Μὰ, θείτσα μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

— Ὅχι! Ἀντωνίτσα μου, ὅχι!...

— Θείτσα μου, μὰς περιμένουν εἰς
τὸν κῆπον, ἐλάτε! καὶ προσπαθήσατε
νὰ μὴ φανῇτε ὅτι ἐκλαύσατε...

— Ἡσύχασε, κόρη μου, εἶπεν ἡ γη-
ραιὰ συνερχομένη ἐκ τῆς ἐξάψεώς της.

Ἐν τῷ δὲ παρεσκευάζοντο νὰ κατα-
βῶσι τὴν μαρμαρίνην κλίμακα, ἀνοίγει ἡ
θύρα καὶ ἐπιφαίνεται ὁ γηραιὸς Βερνάρ-
δος ἔντρομος.

— Τί τρέχει, Βερνάρδε; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνία ἀγωνιῶσα.

— Ὁ ἀστυνόμος... δεσποινίς, περι-
μένει κάτω...

— Λοιπὸν ἡ τόσον ἐπίφοβος ὥρα, ἥτις
ὅμως ἤλπιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιστῇ, ἐ-
πέστη ἀνέκκλητος.

— Εἰπέ του ν' ἀναβῇ... Ὅχι, ὅχι, δι-
ότι εἰμφορεῖ νὰ τον ἰδοῦν ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλ-
λήλας, μετὰ φόβου, καὶ βαδίζουσαι ὡς ἐν
ὄνειρῳ κατήλθον εἰς τὸν πρόδρομον καὶ
εἶδον τὸν εὐτραπῆ ἀστυνόμον μελανεῖμονα
καὶ βηματίζοντα μετὰ νευρικῆς ταραχῆς.
Ἰδὼν αὐτὰς ἀπεκαλύφθη, καὶ μετὰ βαθυ-
τάτου σεβασμοῦ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
Ἀντωνίαν εἶπε:

— Δεσποινίς, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς
τὸν κύριον ἀδελφόν σας...

— Εἶνε κάτω εἰς τὸν κῆπον μαζί με
τὸν πατέρα, κύριε. Θέλετε νὰ τον φωνάξω;

— Θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων...

Σιωπὴ νεκρικὴ ἐγένετο. Ὁ ἀστυνόμος
πρὸ τῆς περικαλλεστάτης καὶ τοσοῦτον
τεταραγμένης νεάνιδος ἐδίσταξε ν' ἀνοίξῃ
τὸ στόμα. Καὶ αἱ δύο δὲ γυναῖκες εἶχον
ἐπὶ τῶν χειλέων ἐρώτησιν ἣν δὲν ἐτόλμων
νὰ ἐκστομήσωσιν. Τέλος ἡ θεία Ἰσabelle
1. Ἰδε εἰκόνα φύλλου 341.

μὴ ὑπομένουσα τὸ ἀβέβαιον τῆς κατα-
στάσεως, ἠρώτησε:

— Καὶ ἔρχεσθε, κύριε, νὰ μὰς τὸν πά-
ρετε;

— Κυρία... ἡ ὑπηρεσία μου ἐπιβάλλει
καθῆκον βαρὺ καὶ λυπηρόν...

Ἡ γηραιὰ κόρη κατέπιεν ἀγογγύστως
τὸ: Κυρία, ὅπερ ἐν οἷᾳ δήποτε ἄλλῃ πε-
ριστάσει κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελεν ἀ-
νεχθῆ.

— Ἀγαπητέ μου, κύριε ἀστυνόμω, εἶπε
τεταραγμένη. Εἰσθε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι,
υἱὸς τοῦ Ζουσελίνη, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε
ἐπιστάτης τοῦ πατρός μου. Ναι! Συν-
δεσμέθαι λοιπὸν με δεσμοὺς οἰκογενεια-
κούς. Λοιπὸν θὰ θελήσετε νὰ φέρετε εἰς
ἀπελπισίαν ἀνθρώπους καθὼς πρέπει;...
Ὁ ἀνεψιός μου δὲν εἶνε ἐνοχος. Εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ σὰς τὸ εἰπῶ;... Τί πρέπει νὰ
γίνῃ διὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος; Ἄν εἶναι
ζήτημα χρημάτων, συμβιβάζομεθα...

Ἄλλ' ὁ ἀστυνόμος ἐκπληκτος ἔνευσεν
ὅχι.

— Πρέπει ὁ κύριος Κλαϊρεφὸν νὰ με
ἀκολουθήσῃ, εἶπε μετὰ πραότητος, λυπη-
θεὶς ἀληθῶς τὰς ἀτυχεῖς γυναῖκας. Θὰ
ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς μου ὅσον τὸ δυ-
νατὸν ἡπιώτατα...

— Ἄ! κύριε, διὰ τὸν πατέρα μου σὰς
ἱκετεύω! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντωνία...
Ἔως ὅτου βεβαιωθῇ ἡ ἀθώότης τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου, νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ πατήρ
μου...

— Δεσποινίς, βλέπετε ὅτι εἰσῆλθον
μόνος... ἡ δημοσία δύναμις ἔμεινεν ἔξω
... Ἄς μου δώσῃ ὁ κύριος ἀδελφός σας
τὸν λόγον τοῦ ὅτι καὶ ἡ ἐξέλθωμεν οἱ
δύο μόνοι ἄνευ θαυροῦ καὶ σκανδάλου
τινός... Νομίζω ὅτι οὕτω φερόμενος σὰς
δεικνύω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τί ὀφείλει
ἡ οἰκογένειά μου εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.
Ἡ κόρη Κλαϊρεφὸν προσέκλινε λέ-
γουσα:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ ἐγὼ ἐγ-
γυῶμαι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πη-
γαίνω νὰ τον καλέσω... Μείνετε σεῖς ἐδῶ,
θείτσα... εἰμφορεῖτε νὰ του ὁμιλήσετε
ἀσφαλῶς πρὶν φύγῃ.